

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.465/2018/6. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Csohány László ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – a **(jogtanácsos neve)** jogtanácsos által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2018. április 18. napján kelt 10.P.21.145/2017/31. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 32. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 20.000,- (Húszezer) forint másodfokú eljárási költséget, és az államnak – külön felhívásra – 240.000,- (Kettőszáznegyvenezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az alperes 2014. január 17-től az alperesi bv intézetben töltötte büntetését 2014. szeptember 29-ig. Ezalatt – március 10-24. között – **(város 1)**-re helyezték. 2014. szeptember 29-től szabadulásáig, 2015. január 21-ig a **(város 2)**-i Büntetésvégrehajtási Intézetben volt fogvatartva.

Az alperesi bv intézet nem fegyház fokozatú, főként mezőgazdasági munkavégzést folytató fogvatartottak elhelyezését szolgálja. A zárkák 8 személyesek, bennük általában 10-14 főt helyeztek el. A zárkákban elkülönített, külön szellőzésű WC-k találhatók.

A felperes március 15. után erősen viszkető, kipirosodott, fájdalmas csípéseket észlelt magán, ezt azonban az alperesnek nem jelezte.

(Város 2)-re szállításakor orvosi vizsgálaton esett át, befogadási törzslapján a „panaszmentes”, „intézkedést nem igényel” feljegyzés szerepel.

Szabadulását követően 2015. január 27-én jelent meg a **(város 3)**-i ... Kórház bőrgyógyászati szakrendelésén azzal, hogy bőre 4 hónapja erősen viszket. Státuszában rögzítették, hogy bőrén testszerte viszkető, pontszerű, kivakart sebek láthatók. Diagnózisként rühességet állapítottak meg, kenőcs alkalmazását írták elő részletesen felsorolt higiénés teendők mellett.

A felperes keresetében összesen 3.000.000,- forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest, melyből 1.000.000,- forintot nemvagyoni kártérítésként igényelt az 1959-es Ptk. (rPtk.) alapján a nem megfelelő elhelyezési körülmények, így a zárkában a szükséges mozgástér és légtér hiánya, az el nem különített WC, valamint a nem megfelelő szellőzés miatt. További 2.000.000,- forintot a 2013. évi V. törvény (Ptk.) alapján sérelemdíjként követelt az ágyi poszta csípések, illetve kialakult rühessége miatt.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Elismerte a zárkák túlszűfoltosságát. Állítása szerint az intézetben nincs olyan zárka, ahol a WC fallal ne lenne elválasztva, és mindegyik zárka egy bukó-nyíló ablakkal van felszerelve, ugyanilyen ablak külön a WC-kben is kialakításra került. Hangsúlyozta, az ágyneműket kéthetente tisztítják és rendszeresen, évente legalább két alkalommal poloskairtást végeztenek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Mindenekelőtt az 1959-es Ptk. alkalmazásának indokait fejtette ki. Ekörben rámutatott, a 2013. évi CLXXVIII. törvény (Ptké.) 8. § (1) és (2) bekezdését kellett alapul venni. Ahhoz, hogy a fertőzés kapcsán az új, a 2013-as Ptk. legyen alkalmazható, a felperesnek bizonyítania kellett volna, hogy annak eredete a 2014. március 15. utáni időszakra esett, ami azonban nem volt megállapítható. Kiemelte, a felperes csak szabadulása után fordult szakorvoshoz, **(tanú 1)** kezelőorvos tanúvallomása szerint pedig a fertőzés kialakulásának idejére már ellátásakor sem lehetett következtetni. Emiatt – évekkel a történetek után – a felperes által indítványozott orvosszakértői bizonyítástól sem lett volna várható erre nézve pontosabb megállapítás.

Az 1959-es Ptk. 349. § (1) bekezdésére és 355. § (1) és (4) bekezdésére utalva kifejtette, a felperesi tanúk előadása nem volt alkalmas az okirati bizonyítékok megdöntésére. A felperest a **(város 2)**-i bv intézetbe történt szállításkor a befogadó intézet orvosa megvizsgálta, jelentése szerint panaszmentes volt, amit orvosszakértő sem tudott volna cáfolni, ezért kirendelését ez okból is mellőzte.

A felperes élettársa, **(tanú 2)** tanúvallomásából sem lehetett egyértelmű következtetést levonni a megfertőződés idejére, de az sem volt megállapítható, hogy a felperes az alperesi bv intézetben ilyen panasz miatt orvosi ellátást igényelt volna. A tanú előadása szerint a felperes az elhelyezési körülményeket sem kifogásolta.

(Tanú 3) tanú vallomása sem volt alkalmas a **(város 2)**-i bv intézet orvosa által elkészített befogadási törzslap adatainak kétséggé tételére, mert ha a felperes látható kiutésekkel kerül átszállításra, vizsgálatokor nem „panaszmentes” állapotot rögzítenek.

Az elhelyezési körülményeket illetően elfogadta **(tanú 4)** tanú előadását, a zárkák alaprajza szerint pedig megfelelő szellőzésük is biztosított, fallal el nem választott WC helyiségek nincsenek. Tényként állapította meg az ágyneműk kéthetenkénti cseréjét és az ágyi poloskák évente kétszeri irtását utalva arra, hogy a felperesnek ezeket cáfoló bizonyítási indítványa nem volt.

Rögzítette, hogy a zárkák zsűfoltosságát az alperes elismerte, az elhelyezett elítéltek száma meghaladta az előírt mértéket. E jogellenesség megállapítása mellett értékelte azonban az alperes befogadási kötelezettségét, ezért – a bírói gyakorlatra hivatkozva – úgy foglalt állást, hogy felróhatóság nem terheli, így kártérítésre nem kötelezhető, de sérelemdíjban sem marasztható. Kifejtette, a túlszűfoltosság az alperesen kívülálló objektív okból állt elő, a felperest csak olyan zárkában tudta elhelyezni, ahol nem volt elegendő hely. Megjegyezte, a felperes egyébként nemvagyoni hátrányt nem igazolt és nem is nevezett meg.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést annak kereset szerinti megváltoztatása érdekében. Kifogásolta, hogy a zárkák túlszűfoltossága kapcsán az elsőfokú bíróság bár az alperes magatartásának jogellenességét megállapította, a felróhatóságot mégsem. Véleménye szerint a nemvagyoni hátrány fogalmába a testi szenvedés, az elviselhetetlen körülmények közé kényszerítés értendő. Sérelmezte **(tanú 3)** tanúvallomásának mellőzését is. Állította, a **(város 2)**-i bv intézetbe történő átszállítást követően testéről fényképfelvételek készültek. Vitatta azt az ítéleti megállapítást, hogy alperesnél nem kért orvosi vizsgálatot. Állította, egy esetben Fenistil gélrt kapott, majd többször is kért egészségügyi ellátást, azonban az őrszemélyzet azt megtagadta. Kifogásolta igazságügyi orvosszakértő kirendelésére irányuló indítványának elutasítását, mivel véleménye szerint ezzel a bizonyítási eszközzel a megfertőződés időpontját meg lehetett volna határozni.

Az alperes ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Kérte figyelembe venni, hogy a felperes nem bizonyította az alperesi bv intézetben való megfertőződését. Ezt **(tanú 1)** szakorvos is megerősítette, amikor elmondta, hogy a felperes a szakorvosi vizsgálaton négy hónapja fennálló tünetekről tett említést. Ebből is az a következtetés vonható le, hogy a fertőzés nem az alperesnél érte. Hivatkozott arra is, hogy a **(város 2)**-i ambuláns vizsgálati dokumentációban sem szerepel felperesi panasz, holott 2014. december 8-án és 2015. január 12-én is átesett orvosi vizsgálaton. A betegséget követően mintegy három évvel pedig keletkezésének pontos időpontja még igazságügyi orvosszakértői bizonyítással sem lenne megállapítható. Kiemelte, életszerűtlen, hogy ha több hónapig rühességben szenved a fogvatartott, ne kérjen orvosi ellátást. Külön is hivatkozott a 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 20. §-ában foglalt egészségügyi vizsgálati kötelezettségre. A további tényelődásokkal összefüggésben hangsúlyozta, a zárkák lakórészétől a WC helyiségek mindenhol fallal vannak elválasztva és szellőzésük is megfelel az IM rendelet 135. § (2) bekezdésében foglalt követelménynek. Végül hozzátette, a bv intézeteket a zsúfoltság miatt nem terheli felróhatóság, tekintettel jogszabályban előírt befogadási kötelezettségekre.

A fellebbezés **alaptalan.**

A felperes fellebbezése nem volt egyértelmű az igényelt sérelemdíj összegét illetően, a fellebbezés elején petítumában ugyanis ezen a címen 20.000.000,- forintot igényelt, míg az utolsó előtti bekezdésben az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. Az ítélet tábla ez utóbbit vette alapul, a 20.000.000,- forint vélhetően elírás, hiszen a kereseti kérelemben ezen a jogcímen 2.000.000,- forintos követelést érvényesített. Megjegyzi, ha keresetét a marasztalási összeg tekintetében felemelte volna, az meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősülne, mivel nem sorolható a Pp. 146.§ (5) bekezdés a)-d) pontjai közé. A Pp. 146. § (1) bekezdése szerint pedig a keresetet csak az elsőfokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig lehet megváltoztatni.

Az ügy érdemét illetően az ítélet tábla mindenekelőtt rámutat, az állított jogsértés időpontja, időszaka az irányadó az alkalmazandó jogszabály meghatározásakor, hiszen erre az időszakra vizsgálja a bíróság, hogy ténylegesen történt-e jogsértés. Vagyis annak eldöntése, hogy melyik Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni, a felperes állításához igazodik. Ha a sérelmet szenvedett fél nem tudja bizonyítani kár vagy hátrány bekövetkezését az általa állított időpontra vagy időszakra, az a kereset érdemi elutasításához vezet az állított jogsértés idején hatályos jogszabály alkalmazásával. A felperes többirányú keresetében egyrészt az alperesi bv intézetben való befogadásától, 2014. január 17-től állította a nem megfelelő elhelyezési körülményeket, így a zárkában a szükséges mozgástér és légtér hiányát, az el nem különített WC-t, a rossz higiéniai körülményeket. Ezzel szemben – állítása szerint – csak 2014. március 15. után szenvedett csípéseket. Előbbi igényét a folyamatos jogsértés miatt ezért a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 8. § (2) bekezdése alapján az 1959. évi IV. törvény (rPtk.), míg utóbbit a 2013. évi V. törvény (Ptk.) vonatkozó rendelkezéseinek figyelembevételével kell elbírálni (Ptké. 8. § (1) bekezdés).

Mozgástér, légtér

A rPtk. 75. § (1) bekezdése általános jelleggel védi a személyiségi jogokat, köztük külön is nevesítve 76. §-ában az egészséghez és az emberi méltósághoz fűződő jogot. Főszabály szerint minden személyiségi jog sérelmét okozó, illetve azt veszélyeztető magatartás jogellenes, bizonyos esetekben azonban a személyiségi jogsértés kizárt. Ilyen, ha ahhoz a jogosult hozzájárult (rPtk. 75. § (3) bekezdés), illetőleg ha a magatartásra a jog adott felhatalmazást. Amennyiben jogellenes személyiségi jogsértés történt, a Ptk. 84. § (1) bekezdés a)-d) pontjai szerinti objektív és az e)

pontban rögzített szubjektív jogkövetkezmények alkalmazásának lehet helye attól függően, hogy a kereset mire terjedt ki (Pp. 215. §). A perben a felperes kizárólag nemvagyoni kártérítési szankció alkalmazását kérte.

Akit személyhez fűződő jogában megsértenek, a rPtk. 84. § (1) bekezdés e) pontja értelmében kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint, mely normatív kárfogalomba – a rPtk. 355. § (3) bekezdéséből kifolyólag – a nemvagyoni kár is beletartozik. Miután a felperes személyiségi jogának hivatkozott megsértésére közhatalom gyakorlása során, azzal összefüggésben került sor, kártérítés iránti követelése megalapozottságához az irányadó felelősségi rendszer, vagyis a rPtk. 339. § (1) bekezdésében írt deliktualis kártérítés általános és a 349. § (1) bekezdése szerinti közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség speciális feltételeinek együttes fennálltát kellett bizonyítania. Ha ez a bizonyítás sikerre vezet, az alperes a felróhatóság hiányának bizonyításával, vagy az okozott hátrány bagatell mértéke miatt mentesülhet a kártérítési kötelezettség alól.

A kártérítésről való döntés során ugyanakkor lényegi szerepet kaphat az is, hogy a károsult kármegelőzési, kárenyhítési kötelezettségének eleget tett-e. A rPtk. 340. § (1) bekezdése értelmében ugyanis nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható. Vizsgálni kell tehát a közrehatás kapcsán az elvárhatóságot. A kizárólagos önhiba a felelősség teljes kizárását eredményezi. Ez a volt fogvatartottak bv intézetekkel szembeni pereiben annak értékelését jelenti, hogy fogvatartása alatt a felperes megkísérelt-e élni azokkal a jogi eszközökkel, melyeket számára az irányadó büntetés-végrehajtási jogszabály – jelen esetben az 1979. évi 11. tvr. (Bvtvr.) – biztosít ahhoz, hogy a sérelmes körülményeket megszüntesse. Ilyen jogosultság a Bvtvr. 36. § (1) bekezdés g) pontjában írt panasz és kérelem. E jogait a felperes fogvatartása alatt egyáltalán nem gyakorolta. Ez kárigényének bíróság előtti érvényesítését nem zárta ki, ahogy az sem, hogy követelését a bv szervnél nem terjesztette elő, hiszen már szabadult, rá az ezzel kapcsolatos korlátozó szabály nem vonatkozik (13/1996. (XII.23.) IM rendelet 1. § (2) bekezdés, BDT 2018.3942.), magatartását azonban a kárenyhítés, kárelhárítás körében értékelni kell.

Az alperes magatartására, a szabadságvesztés büntetés végrehajtására a 6/1996. (VII.12.) IM rendelet (R.) rendelkezései voltak irányadók.

A R. perbeli időszakban hatályos 137. § (1) bekezdése értelmében a zárkában (lakóhelyiségben) elhelyezhető létszámot úgy kell meghatározni, hogy minden elítéltre lehetőleg 6 m³ légtér és lehetőség szerint a férfi elítéltek esetén 3 m², a fiatalkorúak, illetve a női elítéltek esetén 3,5 m² mozgástér jusson.

Ezt a rendelkezést az Alkotmánybíróság 32/2014. (XI. 3.) AB határozatával 2015. március 31-ei hatállyal megsemmisítette. Indokolásában kifejtette, hogy [54] a Római Egyezményben és az Alaptörvényben is szabályozott embertelen vagy megalázó bánásmód tilalmából az az absztrakt követelmény vezethető le, hogy a többszemélyes zárkában a fogvatartottak részére biztosított élet- illetve mozgástérnek minden esetben el kell érnie azt a minimális mértéket, ami biztosítja számukra az emberi méltósághoz való alapjoguk sérelme nélküli elhelyezésüket. A minimális élet- illetve mozgástér biztosítása nélkül ugyanis olyan túlzásúfolttság jön létre, amely megakadályozza az emberhez méltó és őket adottságaiktól függetlenül megillető bánásmódot, így embertelen, megalázó bánásmódnak, büntetésnek minősül. [55] Az Egyezmény 3. cikkében és az Alaptörvény III. cikk (1) bekezdésében foglalt tilalom abszolút jellegéből következő állami – jogalkotói – kötelezettség, hogy a fogvatartottak részére biztosítandó mozgástér minimális mértékét kötelezően alkalmazandó

kógens jelleggel – attól való eltérést kizáró módon – kell a jogszabályban meghatározni. Megállapította, hogy a támadott rendelkezés a 2010. évi módosítását követően – tekintettel arra, hogy lehetővé teszi a fogvatartottak elhelyezését olyan zárkában, amelyben a minimális megkövetelt mozgástér nem biztosított – nem felel meg az említett nemzetközi szerződésből és az Alaptörvényből eredő követelménynek, ezért sérti az Egyezmény 3. cikkét, valamint az Alaptörvény III. cikkének (1) bekezdését.

Az Alkotmánybíróság a megsemmisítés időpontjának meghatározásakor arra volt figyelemmel [66], hogy a kezdeményezésben indítványozott mozaikos megsemmisítésre nem volt lehetőség, mivel a „lehetőleg” illetve „lehetőség szerint” szövegrész nélkül a rendelkezés kizárólag a 6 m³ légtér, illetve a 3 és 3,5 m² mozgástér kötelező biztosítását írta elő, amely értékektől a fogvatartottak számára kedvezőbb irányban sem biztosított az eltérés. A rendelkezés teljes ex nunc hatállyal történő megsemmisítése következtében pedig nem állna rendelkezésre semmilyen, a fogvatartottak részére biztosítandó lég- és mozgástér mennyiségére vonatkozó jogszabályi előírás.

Az alperes jogszabályi felhatalmazással kapcsolatos védekezése ezért a kimentés körében úgy kaphat szerepet, hogy a perbeli időszakban a kérdéses jogszabályi norma Alaptörvénybe, illetve nemzetközi szerződésbe ütközése még nem merült fel, annak megállapítására irányuló eljárás nem volt folyamatban. A bv szervek tehát az adott időszakban jogalkalmazóként úgy jártak el, ahogy arra számukra a hatályos jogszabály lehetőséget teremtett, vagyis az általános elvárhatósági mércének megfelelően. A jogszabályi rendelkezés tartalma szerint ugyanis mindössze törekedniük kellett arra, hogy a meghatározott légteret és mozgástérrel a fogvatartottak, köztük a felperes számára biztosítsák. Lényeges, hogy az intézetekben uralkodó rendkívüli túlszűfoeltságon az alperes enyhíteni nem tudott a befogadási kötelezettségre (R. 12. §) tekintettel. Legfeljebb egyedileg intézkedhetett volna a felperest érintően, ehhez viszont szükség lett volna a jelzésére, azonban a nem megfelelő elhelyezési körülmények miatt kérelmet, panaszt nem terjesztett elő. Így még ha az alperesnek lehetősége lett volna is belső szervezéssel, intézkedéssel a felperes számára a túlszűfoeltságból eredő hátrányos körülményeket enyhíteni, panasz, kérelem hiányában erre nem kerülhetett sor. Ezzel a felperes valójában kármegelőzési, kárenyhítési kötelezettségét (rPtk. 340. §) mulasztotta el, amivel összefüggő kárai megtérítését nem követelheti. Ha tehát ezzel okozati összefüggésben olyan mértékű hátrány érte, amely már nem vagyoni kártérítéssel lenne kompenzálható, annak megtérítését e kötelezettségek elmulasztása, illetve az alperesi felróhatóság hiánya kizárja (rPtk. 339. § (1) bekezdés).

WC elkülönítése, szellőzés

Az alperes a zárkák alaprajzával (31/T/1) és **(tanú 4)** tanúvallomásával megfelelően bizonyította a kellő szellőzés megoldását és a WC elkülönítését. A felperes olyan bizonyítást, mely alkalmas lett volna mindezek kétségesse tételére, nem ajánlott fel. Így az alperes eleget tett a R.135. § (2) bekezdésében foglalt követelményeknek, jogellenesség hiányában pedig nem marasztalható.

Ágyi poloska csípések, rühesség

A felperes állította, hogy az alperesi bv intézetben 2014. március 15. után ágyi poloska csípéseket szenvedett el, emiatt sérült a Ptk. 2:43. § a) pontjában nevesített egészséghez fűződő személyiségi joga, amivel összefüggő igényét fogvatartása alatt az alpereshez nem jelentette be. Az alperes károkozó magatartását abban látta, hogy nem biztosított megfelelő higiéniai körülményeket.

A Ptk. a korábbi joghoz hasonlóan általános jelleggel védi a személyiségi jogokat (Ptk. 2:42. § (1) bekezdés). A 2:42. § (2) bekezdése generálklauzulaként rögzíti, hogy az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, míg a 2:43. § a) pontja külön is nevesíti a testi épséghez, egészséghez való jogot.

Jogsértés esetére a Ptk. különböző szankciókat sorol fel. A felróhatóságtól független szankciókat a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a)-e) pontjai tartalmazzák, további jogkövetkezmény a sérelemdíj (Ptk. 2:52. § (1) bekezdés), melynek célja közvetett kompenzáció, és pénzbeli elégtételt jelentő magánjogi büntetés. Lényeges, hogy a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges (Ptk. 2:52. § (2) bekezdés). A rendelkezés helyes értelmezése szerint azonban a sérelmet szenvedett fél az őt ért nemvagyoni sérelemért követelheti sérelemdíjat, vagyis a sérelemdíj megítélésének feltétele a nemvagyoni sérelem bekövetkezése, nem elégséges hozzá a személyiségi jogsértés ténye. Ez látható abból is, hogy ez utóbbi kifejezést a jogszabály a személyiségi jogsértés objektív szankcióinál használja. A bíróság tehát az egyéb feltételek megléte esetén is elutasíthatja a sérelemdíj iránti igényt akár azért, mert az adott személyiségi jogsértés alkalmatlan arra, hogy nemvagyoni hátrányt okozzon, akár azért, mert köztudomású tények értékelésével arra a következtetésre jut, hogy ilyen jellegű sérelem nem állt elő a sérelmet szenvedett félnél, de az alperes is bizonyíthatja, hogy a felperest immateriális hátrány nem érte. Ugyancsak elutasításra ad okot a kis súlyú, ún. bagatell sérelem.

A felperes keresetében tartalmilag arra hivatkozott, hogy az alperes a közhatalom gyakorlása során, azzal összefüggésben sértette meg egészséghez fűződő személyiségi jogát, ezért a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének utaló szabálya folytán sérelemdíj iránti követelésének megalapozottságához a Ptk. 6:548. § (1) bekezdésének speciális és a deliktuális kárfelelősség (Ptk. 6:519. §) általános feltételeinek fennálltát kellett bizonyítania.

A perben vitás volt, hogy egyáltalán az alperesnél érték-e csípések a felperest, amit a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint neki kellett bizonyítania.

Tény, hogy a felperest 2014. szeptember 29-én a **(város 2)**-i bv intézetbe átszállították, ahol orvosi ellenőrzésen esett át, ekkor kiállított törzslapjának adatai szerint panaszmentes, a vizsgálaton kívül egyéb intézkedés nem volt indokolt. A rögzített megállapításokat a felperes nem kifogásolta.

(Tanú 1) tanúvallomásában előadta, hogy az ambuláns lap alapján nem állapítható meg az általa rühességként diagnosztizált fertőzés keletkezésének ideje. A betegség bármikor előfordulhat, összeszedhető akár járművön, akár egy kilincs érintésével. A gyógyulási folyamatot 5 napra véleményezte. A sebek kiterjedése kapcsán rámutatott, a fertőzés sebekkel csak akkor jár, ha a beteg nem megfelelően tisztálkodik, rossz higiénés körülmények között él (28. számú irat).

(Tanú 3) tanú elmondta, hogy a felperesen csípéseket látott, azonban ő csak a **(város 2)**-i befogadás után pár nappal találkozott vele. Előadta azt is, hogy a felperes a **(város 2)**-i bv intézetben fűtő volt, minden nap tisztálkodhatott, külön takarót, ágyneműt, szivacsot kapott, megfelelően biztosítottak voltak tehát számára a higiénés lehetőségek, holott a gyógyulás és a javulás akkor húzódnak el, ha a beteg nem mosakszik, nem tisztálkodik **((tanú 1)** tanú előadása, 28. számú irat). Lényeges körülmény az is, hogy a felperes csak szabadulása után 6 nappal jelentkezett panaszával **(tanú 1)** kezelőorvosnál.

Mindezen adatok alapján nem lehet kétséget kizáróan azt megállapítani, hogy a felperes az alperesnél fertőződött volna meg. Ez ellen szól az is, hogy ha ez így lett volna, akkor a 4 hónapos **(város 2)**-i bv intézetben tatózkodása alatt bizonyosan észlelték volna betegségét. Az állított zavaró, kellemetlen tünetek mellett életszerűtlen, hogy gyógykezelését a felperes ne kezdeményezte volna. Megjegyzést érdemel, hogy a **(tanú 3)** tanú által előadott megfelelő higiénés körülmények mellett a

gyógytartam 5 nap, vagyis a felperes kellő körültekintéssel, panasz- illetve kérelemjogának gyakorlásával a bv intézet által biztosított tisztálkodási lehetőségekkel esetleges fertőzése rövid időn belül megszüntethető lett volna.

A fellebbezési érvek kapcsán az ítéletábra a következőkre mutat rá.

Az elsőfokú bíróság (**tanú 3**) tanúvallomását helyesen vetette egybe a per többi bizonyítékával, mérlegelésével (Pp. 206. § (1) bekezdés) az ítéletábra egyetért.

A felperes nem bizonyította az általa állított fényképfelvételek létét és azt sem, hogy kérése ellenére ne kapott volna az alperesnél kezelést.

Végül helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság a kért orvosszakértői bizonyítást, helytálló indokok alapján, attól a megfertőződés időpontját illetően – több év távlatából és akkori adatok hiányában – eredmény nem volt várható, csak az eljárás felesleges elhúzódását idézte volna elő.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján tehát azt lehet megállapítani, hogy a fertőzés kialakulásában az alperes nem hatott közre, a felperes egészséghez fűződő jogának sérelmét nem ő okozta, így a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének utaló szabálya folytán alkalmazandó 6:519. § szerinti feltételek hiányában sérelemdíjban nem marasztalható.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült, jogi képviseletével összefüggő költségének viselésére, melyet az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett munkával arányosan, mérlegeléssel állapított meg.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Szeged, 2018. december 14.

Dr. Kiss Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró